

onomu, koji mu zavodnika kéeri preda živa ili mrtva!

— Sad mi oživljuju u pameti razne potankosti. Blanka je bila rijetka krasotica, zar ne, Alfonso?

— Krasotica prvoga reda, dotle nevidena. Kažu da se u Mlecima nije nikad rodila ljepša žena!

— I nestala je s tim Bonaventuri! Eto, Alfonso, to ti je uspjeh! Kamo li naši uspjesi!

— Ja mu, dragi moj Marko, ipak ne zaviđam. Stvorovi kao Blanka, naglo planu, pa naglo i ugasnu! Njihova je ljubav dapače prenaplo ugasnula.

— Kako to?

— Lijepo, to jest vrlo jednostavno. Moj dragi Marko, kraj hladnoga ognjišta, — a Bonaventurijevo izgleda da je bilo često mrzlo, — i Blankina je ljubav počela brzo hladnjeti, dokle se najzad nije smrznula.

— Siromašni Bonaventuri! Ali, za nas dvojicu, takvo smrzanje ženskog srca nije ništa nova! Meni se je, na primjer to dogodilo nebrojeno puta! Ja sam dapače uvijek na vrijeme predvidio približavanje tih ledenih santa, pa sam u pravi čas uzmaknuo. — A što je dalje bilo s Blankom?

— Sad ti istom počima pravi njezin roman. Nije Blanka žena da se utopi u čaši vode! Svijesna svojih čari, kojima ju je priroda izvanredno obilno nadarila, prepustila je siromašnoga Bonaventuri-a njegovoj sudbini.

— A ona?

— Ona? Ona ti je bacila svoju mrežicu... — nasmije se Bovini.

— Da ulovi oboritu ali i zlatnu ribicu, da joj ognjište ne bude nikad više mrzlo, zar ne? — dometne Barbarigo.

— I ulovila je ona ribicu doista zlatnu, bisernu dapače, i još više! Osnova joj je divno uspjela! Pomisli, koga joj je uspjelo da ulovi?

— Koga bogataša?

— To bi za nju bio premalen zalogaj! Ulovila je samoga Velikoga Vojvodu Toskanskoga Franju! Jesi li dobro upamtio?

— Franju Toskanskoga! — klikne Barbarigo.

— Da, njega, Franju Toskanskoga! Njega, glavom!

— Hm! Vojvodu Franju Toskanskoga! — opet će Barbarigo. — Čekaj čas. Ja sam toga velikoga vojvodu vidio jednom u Veneciji. Čekaj! Domislit ću se odmah! Kad je ono bilo...?